

רים ויצאירדופן. הם אינם מוזמנים לי בתייהם של אנשים נשואים, נאלצים למו צוא את חברתם במקומות שלא תמיד עונים על צרכיהם ודרישותיהם, ונפלים קורבן לאנשי-עסקים ממוזחים. יחסה של החברה הישראלית אי החוג הרחב של הבודדים הוא אותיקרון על מיצחה. בכתבה זו ובכתבות הבאות נסי קור את בעיותיהם הכלליות והפרטיות של הבודדים והבודדות, ואת היחס כלפי הם על מל היבטיו.

אחת הבעיות הכאובות ביותר ככל חברה אנושית מודרנית היא בעיותם של האנשים הבודדים. בחברה הישראלית של היום מצויים אלפי אנשים שלא מצאו להם בני-זוג לחזק עימם את חייהם, או התגרשו, אך החברה הישראלית הנאחזת במוסד-הנישואין העתיק, אינה עושה דבר עדימנת לעזור להם. דהיינו — היא מדגישה בפניהם שובי ושוב, ככל הצורות האפשריות, שעובדת היותם בלתי-נשואים הופכת אותם יצוי

"הרווקה היא קורבן!"

מאת בלה גת

לאחר שעינה עיון מדוקדק בהורוסקופ שלי, היתה האבחנה שלה נחרצת — אינני רואה שתצליחי להתחתן אי-פעם, פסקה נחרדתי. עכשיו באמת התברר לי, סופית — אין לי מזל. כי הרי באמת לא היתה כל סיבה הגיונית נראית-לעין, שלא אמצא חן בעיני גבר ליותר מאשר רומן קצר, גם כאשר ניסיתי להוריד את דרישותי. התחלתי לארגן את חיי כך שאוכל לנצל את היתרונות שבמעמד הרווקות. אני מבלה הרבה, נוסעת מדי-שנה לחו"ל, מוציאה המון על בגדים ותמרוקים. אבל החברה לא מניחה לי אף לרגע לשכוח

יכולה בכל-יזאת להתחתן, דבר שכמובן כבר אינו נכון.

ז, לאחר שעברתי את גיל ה-30, נתפסתי גם אני לפאטאליזם, והחתי לטתי לבדוק אם אכן אין לי מזל. הלכתי אל האסטרוולוגית המנוחה לובה קנצ'וק.

ואילו אני, היפה שבחבורה, נותרתי רווקה. אבל בגיל זה עוד סלחו לי — המישפחה והחברה — את עובדת היותי רווקה עדיין — הרי כל הנתונים שלי לא השאירו שמץ של ספק שאצליח לשים יד על איזה דוק-טור נחמד. ומובן שגם אני חשבתי כך.

"כאשר התקרבתי לגיל 30 החלו להלצים, אמי, אחיותי ודודותי, לחצו עלי להוריד את הדרישות. מה את חושבת שאת, מלכת היופי? הטיחו כנגדי, את עוד מעט בת 30! מי ירצה אותך אחרי-כך? גם כך כימעט

כ אשר פניתי בגיל 15, למיקצוע ההוראה, עשיתי זאת מתוך שיקולים של אשה נשואה-לעתיד — חשבתי שזוהי הקאריירה האידיאלית לאשה נשואה: חוץ רים הביתה בצהריים, יש זמן לקניות, לבישול ולשאר עבודות-השיגרה של עקרת-בית, שלא לדבר על החופשות הנוחות. לא העליתי בדעתי כלל יתרון חשוב נוסף — שמיקצוע ההוראה יותיר לי גם שעות פנויות רבות לחיפוש אחר הגבר שיואל לעשותני אותה עקרת-בית טרודה ומי אושרת. אלה הם דבריה של רות הייבן-טריגר, רווקה זמורה במיקצועה, בת 37. רות היא בחורה נאה ומשפחה, בלונדינית כחולת-עיניים, המשמשת כמורה מזה 18 שנים. היא חיפאית במקורה, בוגרת בית-הספר הריאלי ומתגוררת ברמת-גן, כדירתה המרווחת בטוב-טעם. רות נראית צעירה מגילה בהרבה, אך בהטיחה האשמות בחבריה, טובעת נימתידיבורה המרירה את איותה גילה בפניה.

"הייתי יכולה להיות כבר נשואה היום, התוודתה רות בגילוי-לב. בגיל 18 היתה לי אהבה גדולה, הוא היה גבר מקסים, וכבר דיברנו על נישואין, אבל מישפחתי התנגדה לשידוך בתוקף — סוף-סוף הייתי בוגרת הריאלי ובתו של מהנדס, והוא היה סתם טרקטוריסט אחד. כעבור זמן קצר הוא התחתן, אני הייתי יפה, והרבה גברים חיזרו אחרי. אבל עובדה, למרות זאת אני עדיין רווקה.

"בהיותי בת 30 הכרתי את בנו של איש-עסקים ידוע. התאהבנו ודיברנו על נישואין, אבל לאחר שהוצגתי בפני הוריו נותקו הקשרים בינינו. לאחר-מכן נודע לי שלא הייתי מיוחסת ועשרה דיי עברום. עד גיל 32 הייתי עדיין בתקווה — היו לי פלירטים חולפים לעשרות, כאשר כל גבר שפגשתי הצית בי תיקוה. אבל מיחסים אלה לא הצלחתי לבנות יותר מאשר הרפת-קח קצרה. הייתי גם מאד ברונית, ואני

חמיד הייתי ברונית - ואני כזו גם היום אס'כי פחות

לא נשארו רווקים בגילך, אמי החלה להפ-נות אלי כל מיני שדכנים. לא פעם הסתכ-סכתי עם מישפחתי בגלל זה.

"בגיל 32 הגעתי למסקנה שאני רווקה-קורבן: בגלל נתוני השכלה, הופעה חיי-צוגית ומישפחה, אילצו אותי המוסכמות להסתגל לדפוסי היצע וביקוש מוגדרים. כלומר, אם אני אקדמאית, נאה וממשפחה טובה, אני חייבת להינשא לבחור שעונה על אותם קריטריונים עצמם. אך תוך כדי צעידה עיוורת בתלם, מצאתי את עצמי בגדר, רווקה מזדקנת, ואותה חברה שהצעיר-דה אותי בתלם בצעדים כלי-כך בטוחים, החלה דורשת ממני להוריד את הדרישות. בגילך צריך לדעת להתפשר, אמרו.

"הרי אינני יכולה להתחתן אדרוך כדי להשתלב בנוף החברתי. הדברים קשורים בי, באושרי האינדיבידואלי, ואינני חושבת שנישואין-לשם-נישואין היו מביאים לי אושר ושלווה. מאידך, מציקה לי העובדה שאינני מצליחה לבנות קשרים בני-קיימא עם גברים. כי גם הללו הם חלק מהחברה, והעובדה שלא נישאתי עד גיל מסויים מחשידה אותי בעיניהם עד כדי בניית מחיצה של קשרים בלתי-מחייבים עימי.

"אבל היות שגדלתי בבית דתי ואני עצמי די שמרנית, עובדת רווקותי מציקה לי מאד. מסביבי החלו המכרים מתלחשים שאיך זה בחורה יפה ומוצלחת, ממשפחה טובה, לא יכולה לתפוס חתן? למתלחשים — או, יותר נכון, למתלחשות — לא היה מנוס אלא להגיע לאותה מסקנה באנאלית שבה תולים את כל הצרות והכישלונות. אין לה מזל, החליטו כולם.

"ואו כבר התחילו לרחם עלי, כולם חוץ מהאמא שלי — היא החליטה שאני עק-שנית וברנית מדי, ושום אני רוצה אני

אני יפה ומטופחת, ותמיד חיזרו אחרי - אבל אני עדיין רווקה

כזו גם היום, אך במידה פחותה בהרבה. למרות הכל אני מודה, ובוגרת אוניברסיטה בסיפרות והיסטוריה, וטיבעי הדבר שרצייתי אדרוך בבני-זוג אקדמאי.

כ שחייתי בת 25, כבר היו כל חברותי נשואות ואימחות לילדים.

רותי הייבנטריגר: "רצייתי רק בני-זוג אקדמאי."